

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **A. Ch.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Praha 8, Ledčická 649/15

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2017, čj. KUKHK-29095/DS/2017VaD

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 7. 2017, čj. 70764/2017, sp. zn. 2017/125/SPR-SR-HAL, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona a za to mu byla uložena pokuta 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti a uvedl, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Uvedeného správního deliktu se dopustil tím, že dne 29. 12. 2016, v 20:30 hodin, nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla registrační značky x, na pozemní komunikaci I/14, v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, v místě křižovatky se silnicí III/01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru používaného bez obsluhy bylo zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 62 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení ± 3 km/h. Tímto jednáním tak porušil ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
3. Dále žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně postupoval v daném případě zcela v souladu se zákonem o silničním provozu, zákonem č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Konstatoval, že správní orgán I. stupně po oznámení podezření z přestupku poučil žalobce o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce sdělil údaje k osobě, která měla vozidlo v době spáchání přestupku k dispozici, ale protože správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (žalobcovo tvrzení nebylo možno ověřit), věc oznámeného přestupku podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil. V dalším řízení vedeném o správním deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pak správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání tohoto správního deliktu.

II. Shrnutí žalobních bodů

4. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Proti napadenému rozhodnutí uplatňuje žalobce následující námitky:
5. Žalobce předně namítl, že nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, resp. správní orgán nijak nezkoumal, zda je použitý rychloměr stálým automatickým technickým systémem ve smyslu ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. K tomu nebylo správním orgánem provedeno žádné dokazování a tedy ani srovnání, zda znaky použitého rychloměru odpovídají definičním znakům automatického systému. Z nevyřešení výše uvedených otázek dovozuje žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí

správního orgánu I. stupně, neboť bylo správním orgánem konstatováno užití automatického systému, aniž by tento závěr byl náležitě odůvodněn.

6. Žalobce dále namítal, že byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přestože již v době rozhodování prvostupňového správního orgánu správní delikt neexistoval, neboť byl novelou zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., nahrazen přestupkem provozovatele vozidla. Projednání protiprávního jednání žalobce jako přestupku v dalším řízení by pro něj navíc bylo příznivější, a to s ohledem na odlišnou právní úpravu ohledně stanovení doby, po jejímž uplynutí dochází k zániku odpovědnosti.
7. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že znakem přestupku provozovatele vozidla v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 bylo rovněž zavinění, což mělo být v jeho prospěch zohledněno. V této souvislosti doplnil, že nelze vycházet z čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., neboť stanovuje účinnost daného právního předpisu od 1. 7. 2017 v rozporu s pravidly pro publikaci právních předpisů a legisvakanční lhůtou stanovenou zákonem. Žalobce nemohl navíc spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu nijak zabránit.
8. Za nezákonné považoval žalobce rovněž závěry správního orgánu ohledně uložené sankce, neboť odkaz na ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu je nerelevantní. Současně namítal nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť nebylo správním orgánem uvedeno přesné ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno, resp. dle kterého byla uložena pokuta. Žalobce tak nemůže přezkoumat, zda bylo vůbec možné v době nabytí právní moci rozhodnutí, rozhodnout o uložení daného druhu trestu ve výši, jak o tom rozhodl správní orgán prvního stupně.
9. Současně žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný z úřední povinnosti nezohlednil možnost mimořádného snížení pokuty pod spodní hranici stanovenou zákonem podle ustanovení § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Jedná se nicméně o pozdější právní úpravu, která je pro žalobce nepochybně příznivější (ustanovení § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky). Ve správním řízení navíc nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti. Žalovaný se měl dle názoru žalobce zabývat možností mimořádného snížení sankce i v případě, že by k takovému postupu neshledal důvod, neboť sankce jsou ukládány z úřední povinnosti.
10. Žalobce dále považuje výrok rozhodnutí prvostupňového správního orgánu za nesrozumitelný také proto, že z něj není zřejmé, zda k porušení právních předpisů mělo dojít v obci či mimo obec. Výrok obsahuje pouze informaci, že k protiprávnímu jednání mělo dojít „v katastru obce Mladé Buky“ a není tak zřejmé, zda k jednání došlo na území obce ve smyslu ustanovení § 2 odst. cc) silničního zákona nebo mimo obec, přičemž je tato okolnost důležitá pro posouzení věci.
11. V souvislosti s výše uvedeným žalobce namítá, že nebylo najisto postaveno, kde přesně na komunikaci mělo k deliktu dojít, když výrok rozhodnutí obsahuje informaci o tom, že měření rychlosti proběhlo v místě křižovatky. Taková skutečnost může mít vliv na posouzení věci, když křižovatka ukončuje platnost dopravní značky.
12. V další námitce žalobce namítl absenci popisu protiprávního jednání a z výroku rozhodnutí tak nelze seznat, v čem má protiprávní jednání spočívat. Rozhodnutí je pak

kvůli takové vadě nesrozumitelné. Správní orgán uvedl ve výroku rozhodnutí pouze odkaz na ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, který však neupravuje povinnost řidiče jet rychlostí nejvýše 50 km/h, a podle žalobce se tak ze správního rozhodnutí nepodává, jaká konkrétní právní povinnost měla být porušena.

13. Žalobce dále namítl, že výrok rozhodnutí neobsahuje popis protiprávního jednání a nelze tedy seznat, v čem mělo protiprávní jednání spočívat. Výrok uvádí pouze informaci o tom, že žalobce nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když nezjištěný řidič vozidla jel rychlostí 62 km/h. Z výroku tak není zřejmé, v čem mělo údajné porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích spočívat, neboť ve výroku není konstatována skutková podstata.
14. Žalobce dále uvedl, že řidič vozidla nebyl upozorněn na probíhající úsekové měření rychlosti v úseku, ve kterém proběhlo měření rychlosti, žádnou dopravní značkou. Absentuje též jakákoli informace pro řidiče, že jsou s vozidly fotografováni při vjezdu do obce i při výjezdu z ní. Z neinformování řidičů o pořizování záznamů a fotografií žalobce vyvozuje, že pořízení takových důkazních prostředků je v rozporu s právním řádem a jako takové jsou tyto důkazní prostředky nepřipustné.
15. Dále žalobce namítal protiústavnost právní úpravy skutkové podstaty deliktu provozovatele vozidla, především pak povinnost upravenou v ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona. Toto ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.
16. Poslední námitkou pak byl vysloven nesouhlas žalobce s tím, aby byly osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

III. Vyjádření žalovaného

17. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále se pak vyjádřil k některým žalobním námitkám, přičemž uvedl, že k odpovědnosti za přestupek dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu není vyžadováno zavinění. K námitce týkající se samotného měření žalovaný uvedl výčet listin obsažených ve správním spisu, ze kterých vyplývá, že použitý rychloměr je automatickým systémem používaným bez obsluhy. Konkrétně odkázal na Ověřovací list č. 8012-OL-70240-16 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity, výrobní č. Gemvel 0012 s platností ověření do 2. 8. 2017 a na Certifikát o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C004-12 s platností do 1. 2. 2022.
18. Dále žalovaný odkázal na vyjádření Policie ČR, územního odboru Trutnov, ze dne 29. 1. 2014, ve znění doplnění ze dne 24. 2. 2014, ze kterého vyplývá, že v inkriminovaném místě byla rychlost jízdy omezena dopravními značkami na 50 km/h. V daném místě je tak dopravní situace regulována místní úpravou a místo je dopravními značkami řádně označeno. Žalovaný též uvedl, že správní orgán postupoval v souladu s přechodným ustanovením zákona o odpovědnosti za přestupky, jestliže k určení druhu a

výměry sankce za správní delikt neužil ustanovení zmíněného zákona, nýbrž úpravu zákona o přestupcích, jelikož novější právní úprava nebyla pro pachatele příznivější. Druh a výměra sankce, kterou je možno uložit za projednávaný správní delikt, je totiž v obou právních úpravách stanovena shodně.

19. Závěrem žalovaný uvedl, že správní orgán přistoupil k řízení odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti a proto je jeho rozhodnutí věcně správné a odpovídá zjištěným skutečnostem. S ohledem na výše uvedené navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
21. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyhotovené dne 2. 1. 2017 a spisový materiál k přestupku včetně fotodokumentace přestupku, který mu postoupila Městská policie Trutnov. Dne 30. 1. 2017 vydal správní orgán výzvu, kterou vyzval žalobce k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na ni bylo správnímu orgánu doručeno sdělení, že v předmětný den měl vozidlo žalobce zapůjčené I. H., nar. ..., bytem trvale na adrese K. 76/14, T. – N. Z., S., s doručovací adresou D. n. 18/48, O. Proto správní orgán I. stupně zaslal I. H. výzvu k podání vysvětlení ve smyslu ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Z doručovací adresy v O. se zásilka vracena s tím, že adresát si písemnost nevyzvedl a zásilku nebylo možné vložit do schránky ani na jiné vhodné místo. Správní orgán k tomu do správního spisu založil i fotokopie doručenek z jiných správních řízení, v nichž byla stejná osoba za řidiče vozidla označována provozovateli vozidel v obdobných věcech a v nichž byly zásilky této osobě doručované jak na adresu v T., tak na adresu O., vráceny jako nedoručené.
22. Dne 23. 3. 2017 vyhotovil správní orgán I. stupně usnesení o odložení věci - přestupku ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a dne 13. 4. 2017 vydal rozhodnutí v příkazním řízení, ve kterém rozhodl o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Proti uvedenému rozhodnutí byl správnímu orgánu I. stupně doručen odpor, a to spolu s plnou mocí k zastupování pro společnost ODVOZ VOZU, s. r. o.
23. Po podání odporu proti příkazu správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce, resp. jeho zástupce, o pokračování řízení po podaném odporu a o provedení důkazů mimo ústní jednání dne 20. 6. 2017. Uvedeného dne proběhlo provedení důkazů listinami, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce nedostavili. Následně, dne 23. 6. 2017, bylo správním orgánem vyhotoveno oznámení o ukončení dokazování a o možnosti seznámení se s podklady rozhodnutí.
24. Dne 22. 6. 2017 obdržel Městský úřad Trutnov podání označené jako „Námitka podjatosti“ proti všem zaměstnancům městského úřadu bez ohledu na jejich funkci.

Rozhodnutím ze dne 30. 6. 2017, čj. 64852/2017, sp. zn. 2017/125/SPR-SR-HAL, Městský úřad Trutnov vyrozuměl žalobce o nepřihlédnutí k podané námitce podjatosti.

25. Dne 21. 7. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. 70764/2017, sp. zn. 2017/125/SPR-SR-HAL, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky x nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť dne 29. 12. 2016, v 20:30 hodin, na pozemní komunikaci I/14, v katastru obce Mladé Buky, v místě křižovatky se silnicí III/01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, směr Svoboda nad Úpou, překročil řidič tohoto vozidla nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou místní úpravou na 50 km/h, když jel rychlostí 62 km/h (po odečtení tolerance měřicího zařízení), čímž měl porušit ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za to byla žalobci uložena pokuta 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.
26. Odvolání (blanketní) proti tomuto rozhodnutí, které nebylo ani na výzvu doplněno, žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
27. Součástí správního spisu je dále mimo jiné Ověřovací list č. 8012-OL-70240-16 ze dne 3. 8. 2016 o provedené kalibraci měřicího zařízení výrobní č. GEMVEL0012, který byl jako stanovené měřidlo ověřen a bylo jej proto možno používat k měření rychlosti silničních vozidel. Dále je ve správním spise založeno vyjádření ke stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích a určení místa pro měření rychlosti stacionárním radarem (silnice I/14 – v úsecích přímo navazujících za křižovatkou se silnicí III/01413 a místní komunikací v obci Mladé Buky, v obou směrech) vypracované Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Královéhradeckého kraje, územním odborem Trutnov, dopravním inspektorátem, dne 29. 1. 2014, ve znění přiloženého doplnění ze dne 24. 2. 2014.
28. Pokud jde o právní posouzení věci, předně považuje krajský soud vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího činit závěr, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

29. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. již citovaný rozsudek NSS čj. 9 Afs 70/2008-13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění /všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz/>, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72, atd.). To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013-50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
30. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„... přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo*

zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

31. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

32. V prvním žalobním bodě žalobce vznášel námitky vztahující se k použitému rychloměru, přičemž zpochybnil, zda v daném případě šlo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, když se správní orgán nezabýval tím, co je automat a neprokázal, jaké jsou parametry použitého rychloměru.

33. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že „porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích schváleného typu zn. SYDO TRAFFIC VELOCITY výr. č. GEMVEL0012 ...“, tj. že se v případě použitého rychloměru jednalo o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu: Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 3. 8. 2016, č. 8012-OL-70240-16 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity + Certifikát o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C004-12 ze dne 2. 2. 2012 s platností do 1. 2. 2022, smlouva o poskytování služeb formou nájmu a dodávek uzavřená mezi Městem Trutnov a firmou GEMOS, spol. s r. o., Praha, ze dne 7. 2. 2014, veřejnoprávní smlouva o zajišťování výkonu některých úkolů podle zákona o obecní policii uzavřená mezi Městem Trutnov a Městysem Mladé Buky ze dne 28. 6. 2013.

34. Pokud se jedná o samotný pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož *právníká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích*. To, že v daném případě použitý rychloměr typu SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, dokládají výše uvedené dokumenty. Již na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy. Tak např. smlouva o poskytování služeb formou nájmu a dodávek uzavřená mezi Městem Trutnov a firmou GEMOS, spol. s r. o., ze dne 7. 2. 2014, uvádí, že předmětem smlouvy je realizace měření rychlosti vozidel za užití měřicího zařízení umožňující obsluhu a stahování dat ... „jako automatického technického prostředku bez obsluhy, automatickou evidenci a zpracování dat o provedeném měření“. Popis měřidla přiložený u Certifikátu o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C004-12 ze dne 2. 2. 2012 uvádí, že „silniční úsekový rychloměr SYDO Traffic Velocity je určen k automatickému měření průměrné rychlosti s dokumentací překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel“.

35. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je tedy naprosto zřejmá. Krajský soud uzavírá, že tato námitka nemohla bez dalšího obstát.

36. V dalším bodě žalobce namítl neexistenci „správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“. K tomu krajský soud uvádí, že přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky došlo s účinností od 1. 7. 2017 k tomu, že přestupky zahrnují

mnohem širší množinu jednání. Stále přitom platí, že přestupky nezahrnují disciplinární a pořádkové delikty. V posuzované věci došlo k tomu, že jednání žalobce jakožto provozovatele vozidla představovalo podle zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 správní delikt uvedený v § 125f odst. 1 definovaný tak, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Od 1. 1. 2017 představuje jednání žalobce přestupek provozovatele vozidla definovaný v tomtéž ustanovení zákona o silničním provozu tak, že provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s ustanovením § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Z uvedeného plyne, že jednání žalobce, které je mu kladeno za vinu, nepřestalo být po 1. 7. 2017 protiprávním. Námitka žalobce, že nemohl být potrestán, neboť skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla již ke dni právní moci rozhodnutí žalovaného neexistovala, tedy není důvodná. Jednání žalobce totiž bylo protiprávní jak podle právní úpravy obsažené v zákoně o silničním provozu účinné do 30. 6. 2017 i podle pozdějšího znění tohoto zákona.

37. Nutno dodat, že druh a výměra správního trestu v ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 je ve stejném druhu a výměře jako sankce (nyní správní trest) podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017. V posuzovaném případě by použití pozdější právní úpravy vedlo ke shodnému výsledku jako použití právní úpravy účinné ke dni spáchání deliktu, tudíž správní orgány správně aplikovaly staré právo (ustanovení § 112 odst. 3 nového přestupkového zákona).
38. Dále žalobce namítl, že se správní orgán náležitě nevypořádal s otázkou zavinění správního deliktu. Tato žalobní námitka vychází z právní konstrukce žalobce, že zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, nabyl účinnosti až 13. 7. 2017, tedy 13 dní po nabytí účinnosti přestupkového zákona. Z toho žalobce dovozuje, že by se k jeho odpovědnosti za přestupek kladený mu za vinu mělo vyžadovat zavinění.
39. Tato právní otázka již byla opakovaně posuzována Nejvyšším správním soudem, který např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, čj. 8 As 201/2017-39, konstatoval, že „[z]ákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích stanoví v Čl. CCLVII, že tento předpis nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. Stěžovatel tuto eficienti rozporoval, neboť dle něj ustanovení o jejím datu odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o sbírce zákonů“); zákon tak podle něj nabyl účinnosti až dne 13. 7. 2017. S názorem stěžovatele, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyl, souhlasit nelze, přičemž i kdyby jej Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může Čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb. nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017. Také temporální ustanovení jsou součástí zákona a i jimi je soud dle Čl. 95 odst. 1 Ústavy vázán; teprve měl-li by je za rozporná s ústavním pořádkem (což není tento případ) mohl by (a musel) věc předložit dle Čl. 95 odst. 2 Ústavy Ústavnímu soudu, neboť jen ten by stěžovatelem sporované zákonné

ustanovení mohl zrušit. Stěžovatelovu argumentaci, podle níž nebylo zákonodárcem tvrzeno ani prokázáno, že nastaly výjimečné předpoklady pro stanovení účinnosti právní úpravy nevyžadující u přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu u fyzické osoby zavinění již dnem 1. 7. 2017 a že tudíž bylo takového zavinění přechodně třeba, nelze proto v nynějším řízení podrobit jakémukoliv přezkumu, neboť k němu nemá Nejvyšší správní soud žádnou pravomoc.“ S uvedeným právním závěrem se krajský soud plně ztotožňuje a z toho důvodu nemohl danou žalobní námitku shledat důvodnou.

40. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z toho důvodu, že správní orgán neuvedl ustanovení, dle kterého vyměřil žalobci pokutu v konkrétní výši.
41. Je faktem, že v té části výroku prvostupňového rozhodnutí, v níž správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1.500 Kč, odkázal výslovně toliko na § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení se *pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, pokuta však nepřevyší 10.000 Kč.* V části výroku tomuto předcházející správní orgán I. stupně popsal, v čem po skutkové stránce správní delikt žalobce spočíval a následně uzavřel, že neznámý řidič vozidla žalobce svým jednáním spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. V odůvodnění svého rozhodnutí pak tyto skutečnosti správní orgán I. stupně zopakoval a uvedl, že za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se ukládá ve správním řízení pokuta ve výši od 1.500 Kč do 2.500 Kč (viz strana 6 rozhodnutí). Necitoval sice výslovně, že tato skutečnost plyne z ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, ale tento nedostatek je vzhledem ke shora uvedenému možno považovat za ryze formální, protože ve svých důsledcích nezasáhl do veřejných subjektivních práv žalobce. Obsah uvedeného ustanovení totiž správní orgán I. stupně fakticky při rozhodování o výši uložené pokuty zohlednil.
42. V souvislosti s uvedeným krajský soud odkazuje na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, v němž konstatoval, že *„správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“*
43. V nyní posuzované věci správní orgán I. stupně ve výrokové části uvedl všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Z výroku rozhodnutí je tedy nepochybné, za jaké deliktní jednání byl žalobce seznán vinným. Ve výrokové části je rovněž uvedena ta právní norma, která obecně stanoví pravidla pro udělení druhu a výše trestu za toto deliktní jednání. V odůvodnění je

pak konkrétně uvedeno, jaký druh trestu zákon o silničním provozu za toto jednání stanoví, tedy pokuta, a v jakém rozmezí může být pokuta uložena, přičemž žalobci byla uložena pokuta na samé spodní hranici tohoto zákonného rozpětí, přičemž správní orgán I. stupně odůvodnil i proč tak učinil. Žalobce tedy byl informován v úplnosti o tom, co spáchal (resp. za jaké protiprávní jednání odpovídá), proč toto jednání naplňuje zákonné znaky správního deliktu, jaký trest a v jaké výši mu bylo možno za toto jednání udělit a proč bylo přistoupeno k udělení pokuty právě v té výši, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Za této situace by považoval krajský soud za projev přepjatého formalismu, pokud by měl rušit napadené rozhodnutí pro nezákonnost jenom z toho důvodu, že neobsahovalo výslovnou zmínku o § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, které druh sankce a zákonné rozmezí pokuty vymezuje. A to navíc za situace, kdy žalobce byl ve správním řízení zastoupen obecným zmocněncem, který, jak je krajskému soudu známo z úřední činnosti, zastupuje přestupce (resp. provozovatele vozidel) v mnoha obdobných případech, jistě mu tedy musí být existence ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a jeho obsah dobře známy. Vzhledem k tomu, že žalobce prostřednictvím svého zmocněnce námitku v tomto směru nevzněl ani v odvolání, které ponechal toliko v blanketní podobě, je zřejmé, že mu byl výrok ohledně výše pokuty zcela srozumitelný a nevzbuzoval v něm žádné pochybnosti.

44. K námitce žalobce, že žalovaný nepřihlédl k mimořádnému snížení výměry sankce, ač byly naplněny podmínky podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, krajský soud uvádí následující.
45. Zmíněné ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že je možné pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se již vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, čj. 4 As 96/2018-45, v němž vyslovil, že „zákonodárce nekoncipoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“.
46. Žalobce v žalobě uvedl, že se v posuzované věci jedná o typický příklad, kdy je vhodné o mimořádném snížení sankce uvažovat, neboť správní orgán ve věci nekonstatoval žádné přitěžující okolnosti, charakter sankce volil jako ryze preventivní, sankce plnila roli pouhého upozornění žalobce na to, aby dával pozor, komu své vozidlo svěruje k řízení. Správní orgán tedy dle žalobce dospěl k závěru, že již působením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu. S takovým názorem žalobce však krajský soud souhlasit nemůže. Zmiňované okolnosti nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce.

Jedná se totiž o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného shora citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž žalobcem uváděné okolnosti (včetně týkajících se její osoby) byly správně hodnoceny s tím, že odůvodňují uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry. Citované ustanovení tedy na případ žalobce aplikováno být nemohlo.

47. Žalobce dále namítal nedostatečné prokázání konkrétního místa měření rychlosti, včetně uvedení, zda se jednalo o obec či nikoli. Ve výše uvedeném spatřuje důvod nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, jelikož není možné z výroku rozhodnutí seznat, zda mělo dojít k překročení rychlosti v obci, nebo mimo obec. Dále žalobce uvedl, že i v případě, kdy by byla maximální rychlost stanovena dopravní značkou na 50 km/h, nemohlo ze strany řidiče jít o protiprávní jednání, neboť k měření rychlosti došlo „v místě křižovatky“ a křižovatka ukončuje platnost dopravní značky.
48. Ani těmito žalobcovým námitkám však nelze přisvědčit. Konkrétním místem úsekového měření se správní orgán prvního stupně podrobně zabýval na straně 4 a 5 svého rozhodnutí, přičemž detailně popsal, z čeho vycházel. Přesná specifikace úseku vyplývá i z listin založených ve správním spisu. Konkrétně oznámení o přestupku (č. l. 1 správního spisu) uvádí, že překročení nejvyšší povolené rychlosti proběhlo „v katastru obce Mladé Buky, silnice I/14 směr Svoboda nad Úpou, v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413, okr. Trutnov“. Fotodokumentace (č. l. 2 správního spisu) zachycuje předmětné vozidlo a její popis uvádí „Mladé Buky, silnice I/14 směr Svoboda nad Úpou, vjezd, pruh č. 1“. Ověřovací list rychloměru (č. l. 3 správního spisu) uvádí jako místo ověření „Mladé Buky, I/14, jeden jízdní pruh směr Svoboda nad Úpou a druhý směr Trutnov“. Jelikož se jedná o stacionární (nepřenosný) měřič rychlosti, je zřejmé, že místo ověření Českým metrologickým institutem je totožné s místem měřeného úseku. Veřejnoprávní smlouva (č. l. 10) uvádí v článku 1 „Měření rychlosti bude prováděno po dobu účinnosti smlouvy na místech schválených Policií ČR v obou směrech na silnici I/14 v městysu Mladé Buky.“ Vyjádření Policie České republiky (č. l. 8 správního spisu) se vztahovalo k návrhu místní úpravy provozu na silnici I/14 přímo navazujících za křižovatkou se silnicí III/01413 a místní komunikace v obci Mladé Buky. S těmito listinami se měl žalobce možnost seznámit a případně připomínkovat, avšak svého práva nevyužil. Je nepochybné, že výše uvedené listiny potvrzují místo úsekového měření tak, jak je popsáno ve výroku rozhodnutí správního orgánu. Na straně 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně je též uvedeno odůvodnění realizace omezení nejvyšší dovolené rychlosti v měřeném úseku a z rozhodnutí tedy jasně vyplývá, že jde o úsek nacházející se mimo obec, ale rychlostní limit je zde místní úpravou, dopravními značkami, stanoven na 50 km/h.
49. Krajský soud dále konstatuje, že žalobce opomíjí i nespornou skutečnost, že v daném případě šlo o úsekové měření rychlosti, při kterém není měřena okamžitá rychlost jedoucího vozidla v jednom místě, ale jeho průměrná rychlost v určitém úseku. Tato skutečnost je z výroku prvoinstančního správního orgánu zcela patrná. Ten sice poněkud nevhodně použil výraz, že k překročení rychlosti došlo „v místě křižovatky“, ovšem z výrokové části rozhodnutí jako celku je nepochybné, že překročení rychlosti bylo zjištěno pomocí rychloměru pro úsekové měření rychlosti, tedy potažmo, že k překročení rychlosti muselo dojít v úseku vymezeném pro toto měření. Není tedy vůbec relevantní, jakou rychlost mělo vozidlo žalobce v hranicích křižovatky, vymezených v § 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

50. Krajský soud nemohl přisvědčit ani dalšímu žalobnímu bodu, v němž žalobce namítal absenci přesného ustanovení, dle kterého bylo správním orgánem rozhodováno, a též absenci popisu protiprávního jednání. Dle názoru žalobce měl správní orgán s ohledem na blanketní dispozici ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu konkrétně specifikovat ve výroku rozhodnutí právní normu, na kterou blanketní právní norma (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu) odkazuje, jelikož ustanovení § 10 odst. 3 v návaznosti na porušení § 4 odst. c) silničního zákona, obsahují též pouze blanketní dispozici.
51. Krajský soud v první řadě odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele motorového vozidla zabýval, a to např. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46. V něm konstatoval, že „[s]právní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“
52. V projednávaném případě správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále uvedl, že automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 29. 12. 2016 ve 20:30 hod. řidič vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 62 km/h (dle toleranční odchylky měření ± 3 km/h), čímž došlo k porušení ustanovení § 4 odst. c) zákona o silničním provozu a ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
53. Nutno konstatovat, že v nyní posuzované věci je ve výroku rozhodnutí správního orgánu uvedeno jednak ustanovení § 10 zákona o silničním provozu (odkazující norma) a zároveň je ve výroku uvedeno i ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, dle kterého je každý povinen při účasti na provozu na pozemních komunikacích řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Zároveň je uvedeno i ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h).
54. Nutno tedy uzavřít, že z výroku rozhodnutí lze jednoznačně seznat, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 10 odst. 3 téhož zákona. Současně je ve

výroku uvedeno zákonné ustanovení, které popisuje konkrétní přestupkové jednání a doplňuje ostatní ustanovení zákona obsažená ve výroku tak, že je dostatečně zřejmé, jakého konkrétního jednání se řidič (za jehož jednání nese odpovědnost provozovatel vozidla, tj. žalobce) dopustil. Žalobce tak nemohl mít žádné pochybnosti o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu.

55. Žalobce namítl dále to, že on, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel. Namítl, že na počátku obce nebyla dopravní značka a ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z obce (žalobce má zřejmě na mysli předmětný měřený úsek, který je však mimo obec) v rámci úsekového měření rychlosti.
56. Krajský soud předně podotýká, že podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „Měření rychlosti“, konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „Konec měření rychlosti“. Z citovaného ustanovení § 79a v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií již není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ pak zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií, nijak nevyplývá.
57. K námitce, že měření rychlosti v úseku nebylo nikde zveřejněno, jak vyžaduje právní úprava, krajský soud poukazuje na tu část rozhodnutí správního orgánu I. stupně (strana 5), v níž uvedl, že „V souladu s ustanovením § 24b zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, byly zveřejněny informace o zřízení stálého automatického technického systému, kdy byla veřejnost vhodným způsobem vyrozuměna prostřednictvím veřejné vyhlášky umístěné na úřední desce orgánu a městyse Mladé Buky, kterou dal Krajský úřad Královéhradeckého kraje souhlas k umístění zařízení na silnici I/14 v k.ú. Mladé Buky a k umístění dopravního značení v souvislosti s místní úpravou provozu (zn. 4409-3/DS/14/Po), a k následnému umístění svislé dopravní značky upozorňující na měření rychlosti. Současně byla veřejnost informována prostřednictvím médií, např. dne 17. 7. 2014 v regionálním deníku Trutnovinky na internetové adrese <http://trutnovinky.cz/zpravy/aktuality/2014/cervenec/v-mladych-bukach-ted-ohlidapovolenou-padesatku-novy-radar/> a na stránkách Města Trutnova tiskovou zprávou ze dne 12. 2. 2014 <http://www.trutnov.cz/rss-import/v-mladych-bukach-ted-ohlida-povolenou-padesatkunovy-radar?highlightWords=radar+mlad%C3%A9+buky>.“
58. K tomu lze připomenout i ustanovení § 24b zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, které zní: *(1) Obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. (2) Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické*

systemy, je obecní policie povinná informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit. Zákodárce nijak vhodný způsob zveřejnění nedefinoval, volí jej tedy obec dle svého uvážení. Umístění veřejné vyhlášky informující veřejnost o zřízení stálého automatického technického systému na úřední desce městyse Mladé Buky shledává krajský soud za zcela dostatečné uveřejnění. V daném případě byla informace zveřejněna i na webových stránkách města Trutnova i v místním periodiku, což krajský soud považuje rovněž za vhodné. S námitkou žalobce týkající se nedostatečného uveřejnění se tak krajský soud neztotožnil.

59. Ani žalobní námitka, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, není důvodná.
60. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „[p]rovozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“ pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem Ústavní soud již projednal, přičemž uzavřel, že tato odpovědnost provozovatele vozidla ústavnost nenarušuje. Uvedl to ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017.
61. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo Ústavním soudem shledáno ústavně konformním.
62. Lze současně zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „...[n]ejzajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
63. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
64. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

VI. Závěr a náklady řízení

65. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
66. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 5. listopadu 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně